

КУЛЬТУРА В НАЙШИРШОМУ РОЗУМІННІ

Микола КОРЖАН,
головний агроном
тепличного господарства

— Я і моя сім'я — часті відвідувачі нашого палацу культури. Він чарує своїми архітектурними формами, декором. Мені, як агрономові, особливо приємно, що в ньому вдало вирішено проблему внутрішнього озеленення: є багато затишних зелених куточків, широко використовуються виткі і квітучі рослини.

Люблю наш народний хор та й інші самодіяльні колективи. Добре, що нам показує всі свої вистави обласний театр, не обминає нашої сцени і філармонія. Охоче ознайомлююся в читальному залі бібліотеки з новинками літератури.

Як на мою думку, в палаці повинна бути й дискотека. Вона подарує «звуків зустрі-

чі» з видатними музикантами, композиторами, популярними естрадними колективами. Самодіяльний вокально-інструментальний ансамбль здатен розучити 10—15 речей на рік, а цього, погодьтесь, мало; хочеться і чути, і знати набагато більше.

Надія САМКОВА,
механізатор

— Я селянка, родом із Житомирщини. Й батьки, і всі ми, сестри і брати, любимо пісню. Ще в школі співала у хорі, брала участь в олімпіадах. Брат Василь навчився грати на баяні, аккомпанував мені. Мама дуже раділа, коли зі сцени в селі оголошували: «Виступають сестри Коницькі».

Я за професією трактористка. Працювала у Ровно на заводі, а якось прочитала в газеті, що колгоспу «Зоря комунізму» потрібні механізатори. Зібралася і гайда.

А приїхала, певно, тому, що не прижилася в місті, вабило мене село, його природа. Коли пройшлася вулицями Зорі, переконатася: якщо є десь на землі рай, то ось дечки він. Ото й вирішила трудитися так, як для рідного села, рідного дому. Нагороджена значком «Молодий гвардієць п'ятирічки». А все хочеться зробити більше і краще. Іноді, повірите, дня не вистачає. Згадаєш, що о 19-й годині на хор, аж стрепенешся. Що туди тягне? Потреба, любов до пісні, музики. Вони мені і повітря, і розрада, і вітха. Слово честі, ніщо так в житті не любила, як пісню.

В хорі часто виконую сольні номери. На День колгоспника з Марією Крутою виступали ми по Українському телебаченню, співали «Моє Полісся голубе», а з жіночою вокальною групою «Ой, наша рідна земля» (слова і музика учасників хору). Люблю пісні «Моя Вкраїно», «Не дай мене за музику», «Не йдїть, дівчата, рано заміж», «Ой, на горі дощ іде».

Радію, що сини мої й собі тягнуться до самодіяльності, грають на музичних інструментах.

Сестри Руслана і Галина ПАВЛОВИ

Руслана, вихователька дитсадка

— В самодіяльності беру участь з шкільних років. Сестра Галя заманила, вона в хорі від його заснування. А все це почалося з материного роду. В ньому було десятеро дітей — і всі голосисті.

Чоловік має музичну освіту, викладає в школі співи, і сам хорист. Я працюю в дитячому садку «Колосок». Обступлять часом діти і просять заспівати. То хіба відмовиш? Слухають уважно. І зразу помічаш, яка дитина до чого схильна. Є у нас дівчинка Наталочка Гаврилук. Вона так всім еством сприймає мелодію, так радіє чи засмучується, що й спів не добуру, аби пояснити її стан. Інші діти теж обдаровані. Хороша зміна росте, талановита...

Галина, хімік-лаборант

— Я — хімік-лаборант по очистці води. А співаю, танцюю змалку, і навіть не уяв-

ляю собі, як можна не ходити вечорами в гуртки. Грала у «Сватанні на Гончарівці», нещодавно дали роль старостихи у п'єсі «Багряна осінь».

Коли почуєш народну пісню — молодієш. Як побачу, що по телевізору виступає хор, слухаю і просто-таки ніби п'ю пісню.

Приємно, що до палацу, в клуби по селах тягнеться молодь. Як маєш в тому потребу душі, завше час знайдеться...

Микола ЯЦУК,
робітник

— Я працюю на склотарному заводі і навчаюся заочно на другому курсі Української сільськогосподарської академії. Після служби в армії закінчив з відзнакою профтехучилище і здобув спеціальність машиніста екскаватора. Працював трактористом у Клеванському відділенні «Сільгосптехніки». Тепер готуюся стати інженером-механіком. Тому і віддаю перевагу науково-популярним виданням. Вони допомагають мені розширювати світогляд, поглиблювати фахові знання. Багато читаю книг про сільськогосподарські машини, трактори.

Я член комітету комсомолу, комуніст. Як агітатор розумію питання так: нині людина не може обійтися без суспільно-політичної літератури, яка розширює обрії пізнання. Щодня читаю «Правду», обов'язково дивлюсь телепрограму «Час». Але цього замало. Ось, скажімо, до подій в Афганістані довелось підняти і довідники, і спеціальну літературу. Без такої озброєності політінформації не проведеш.

Важливо, на мою думку, щоб в читанні існувала система, бо інакше будуть не знання, а нахапаність всього потроху.

В м'єму розумінні бібліотека — не склад книг, а рухомий скарб — сьогодні один взяв цю книжку, у завтра другий, післязавтра — третій. Але найважливіша література в мене своя. Без цього не мислю собі навчання.